

Jsem sestra a jsem hrdá, že jsem sestra, říká Eva Vintrichová z Orlickoústecké nemocnice

9.7.2024 - | Nemocnice Pardubického kraje

Splněný dětský sen

Eva Vintrichová už od dětství věděla, že chce ošetřovat zvířata nebo lidi. „Od malička jsem si nosila všechna zvířátka, která jsem našla, a rodiče mi vyčlenili altánek na zahradě, aby to radši ani nevěděli,“ vzpomíná s nostalgií. Zvažovala zemědělskou školu, ale v té době žádnou dívku nevzali, proto zvolila střední zdravotní školu a nikdy toho nelitovala. „Radši budu dobrá sestra než špatná lékařka,“ říká rozhodně.

Začátky na Bulovce a setkání s Janem Werichem

Touha po urgentní medicíně přivedla Evu Vintrichovou na Bulovku, kde začala v roce 1980 pracovat na oddělení ARO. „Ty začátky vypadaly vlastně tak, jak to lidé znají ze seriálu Sanitka,“ podotýká. Jeden z největších zážitků pro ni bylo ošetřování herce Jana Wericha. „Mě, jako někoho, kdo ho vídal v televizi nebo o něm četl, hlavně překvapilo, jak byl neskutečně velký, a teď myslím postavou. Protože v černobílé televizi, a barevná tehdy byla ještě vzácnost, si neumíte představit, jak jsou ti herci vysocí.“ Bývalá sestra vzpomíná i na to, jak byl Jan Werich přátelský a milý i přesto, že už byl velmi nemocný: „Pan Werich měl takový specifický smysl pro humor. Pamatuji si na poslední zážitek s ním. Souviselo to s tím, že tenkrát nebyly na pokojích toalety pro pacienty, protože na oddělení byli ležící lidé s omezeným pohybem. Jenže on si chtěl i v nemoci zachovat důstojnost, takže mě požádal, ať mu pomůžu. Jak jsem řekla, měl svérázné vyjadřování, takže to nemůžu reprodukovat, ale bylo to ve smyslu: Odvedte mě na WC, chce se mi. Jen použil jiná slova,“ směje se s dojetím v hlase Eva Vintrichová. Tato slova byla poslední, která od Jana Wericha slyšela.

Návrat do Ústí nad Orlicí a nový začátek

Po odchodu z Bulovky pracovala Eva Vintrichová v Karlových Varech a nakonec se přestěhovala do Ústí nad Orlicí, kde žila její rodina. „Byla jsem matka samoživitelka a měla jsem šestiletého syna, takže jsem potřebovala pomoc rodičů,“ vysvětluje a dodává: „Maminka byla moc ráda a jak ráda říkám, všechno špatné je k něčemu dobré, protože jsem jí to zase pak mohla vrátit já.“

V nemocnici se setkala s primářem oddělení ARO Jaroslavem Kučírkem, kterého si pamatovala z dětských let. „To setkání pro mě bylo nabíjející, protože byl takový, jak jsem ho znala v dětství. A pracovat pod ním bylo velmi poučné, inspirativní, on nás toho tolik naučil, a kdykoli viděl, že máme problém nebo jsme unavení, tak nás podpořil,“ říká dnes už bývalá zdravotní sestra.

Výzvy a návraty

Práce na urgentním oddělení byla extrémně náročná a Eva Vintrichová v roce 1999 vyhořela. Přesto se nevzdala a po 20 letech na ARO přijala nabídku pracovat jako metodik na ředitelství Orlickoústecké nemocnice a využila tak své zkušenosti a znalosti z ARO. „Ale přiznávám, že se mi po té práci stýská. Každý den. Proto sloužím na pohotovosti, abych si mohla v uvozovkách sáhnout na pacienta,“ vysvětluje zdravotnice a pokračuje: „Mně ti lidé chybí, protože opravdu: urgentní medicína byl můj celoživotní sen.“

Vzpomínky na začátky ARO v Ústí nad Orlicí

Eva Vintrichová na ty doby ráda vzpomíná na dobu, kdy začínala, s láskou a nostalgií. „My jako sestry

jsme musely umět opravit i ventilátor, ale nutno dodat, že tenkrát ty ventilátory nebyly až tak složité,” směje se a dodává: „Hlavně jsme byli velmi přátelský tým, lékaři i sestry. Vždycky jsme k sobě našli cestu, i v těch náročnějších situacích, vzájemně jsme se podpořili a dodnes, když se po létech setkáváme, stále nacházíme společnou řeč a máme si co říct,” končí své vzpomínky žena, který celý svůj profesní život zasvětila práci v nemocnici.

<https://www.nempk.cz/novinky/jsem-sestra-a-jsem-hrda-ze-jsem-sestra-rika-eva-vintrichova-z-orlickou-stecke-nemocnice>